

Sygn. akt III USK 540/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania Szpitala nr im. [...] w R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Rzeszowie
z udziałem J. M., Ł. C., B. Z., A. W., H. Z.
o podstawę wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19
października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Rzeszowie
z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt III AUa 185/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwoty po 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 lipca 2021 r., sygn. akt III AUa 185/19 Sąd Apelacyjny w Rzeszowie oddalił apelację odwołującego się Szpitala nr [...] im. [...] w R, od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 13 grudnia 2018 r., sygn. akt IV U 972/18, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie z 11 czerwca 2018 r.

Decyzjami z 11 czerwca 2018 r. nr [...], nr [...]1, nr [...]2, nr [...]3, nr [...]4 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie na podstawie art. 83 ust. 1

pkt 3 w zw. z art. 4 pkt 2 lit. a, art. 8 ust. 1 i 2a, art. 18 ust. 1 a, art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778) oraz art. 79 ust. 1, art. 81 ust. 1, 5 i 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustalił wysokość podstawy wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne z tytułu zatrudnienia u płatnika składek Szpitala nr [...] im. [...] w R. dla ubezpieczonej J.M. w okresie od grudnia 2013 r. do czerwca 2014 r., Ł. C. w okresie od stycznia 2013 r. do stycznia 2014 r., A. W. w okresie od lutego 2013 r. do stycznia 2014 r., B. Z. w okresie od czerwca 2013 r. do grudnia 2015 r., H. Z. w okresie od lutego 2015 r. do grudnia 2015 r.

W odwołaniach od każdej z zaskarżonych decyzji pełnomocnik Szpitala nr [...] im [...] w R. zarzucał, że decyzje zostały wydane z naruszeniem przepisów art. 4 pkt 2 lit. a i d, art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 2a i art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wnosił o uwzględnienie odwołań i odstąpienie od zasądzenia od Szpitala nr [...] im. [...] w R. składek na ubezpieczenie społeczne za H. Z., B. Z., A. W., Ł. C. i J. M..

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie i podtrzymał uzasadnienie prawne, jak i faktyczne zaskarżonych decyzji.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z 13 grudnia 2018 r., sygn. akt IV U 972/18 oddalił odwołania oraz nie obciążył Szpitala nr im. [...] w R. kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Rzeszowie.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 4 pkt 2 lit. a i d ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 6 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; art. 18 ust. 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stan faktyczny nie pozostaje w sprzeczności z zebrany w

niniejszym postępowaniu materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy nie uchybił przepisowi art. 233 § 1 k.p.c., nie poczynił błędnych ustaleń faktycznych ani nie dokonał błędnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Apelujący nie wykazał, aby Sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, natomiast zarzuty apelacji sprowadzają się w istocie do polemiki z wnioskami prawidłowo wyprowadzonymi przez ten Sąd, a sama apelacja co do zasady koncentruje się na przedstawieniu okoliczności sprawy w taki sposób, jaki w subiektywnym odczuciu apelującego odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. Przede wszystkim podnosi on, że wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego zakres czynności lekarzy na umowie o pracę znacząco różnił się od tych wykonywanych w ramach umowy ze zleceniodawcą. Powyższe nie wynika jednak z przeprowadzonego postępowania dowodowego. Ubezpieczeni J. M., Ł. C., B. Z. i H. Z. zeznali, iż w ramach umowy o pracę jak i pełniąc dyżur wykonywali taką samą pracę. Poza tym zarzut ten jest bezzasadny, albowiem okoliczność ta jest obojętna z punktu widzenia stosowania cytowanego wyżej art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z punktu widzenia tego przepisu nie ma znaczenia, czy czynności wykonywane w ramach stosunku pracy są identyczne czy też zupełnie odmienne z czynnościami wykonywanymi na innej podstawie. Istotne jest tylko, czy są one wykonywane na rzecz pracodawcy. Tym samym podkreślanie przez skarżącą, że zakres prac wykonywany przez ubezpieczonych w ramach umów o świadczenie usług zdrowotnych i medycznych był inny od wykonywanych w ramach umowy o pracę pozostaje bez wpływu na rozstrzygnięcie.

Sąd odwoławczy uznał za bezzasadne również zarzuty apelacji odnoszące się do naruszenia prawa materialnego. W świetle ustalonych okoliczności faktycznych sprawy nie budziło wątpliwości Sądu drugiej instancji, że ubezpieczeni H. Z., B. Z., A. W., Ł. C. i J. M. w ramach zawartych z Zakładem Opieki Zdrowotnej w S. umów zlecenia wykonywali pracę jaką świadczyli w ramach pracowniczego zatrudnienia na rzecz wnioskodawcy, nadto przy użyciu sprzętu i aparatury swego pracodawcy, które to elementy przy występującej w prawie ubezpieczeń społecznych szerokiej konstrukcji pojęcia pracownika, a także swoistego dla tej regulacji uznania „działania na rzecz pracodawcy”, oderwanego od istnienia

określonej więzi prawnej, a odnoszącego się jedynie do istniejącego stanu faktycznego, w którym pracodawca jest ostatecznym beneficjentem rezultatu pracy - stanowić musiały wypełnienie w pełni dyspozycji art. 8 ust. 2a ustawy systemowej.

Dokonując wykładni przepisu art. 8 ust. 2a ww. ustawy Sąd Apelacyjny kierował się utrwaloną już wykładnią tego przepisu w orzecznictwie Sądu Najwyższego, którą jednoznacznie podzielił, a która wskazuje, że pracodawca jest płatnikiem składek nie tylko w stosunku do tych osób, które wykonują na jego rzecz pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło z nim zawartej, ale również w stosunku do osób wykonujących na jego rzecz pracę w ramach w/w umów cywilnoprawnych zawartych z osobą trzecią. Nie budziło zatem wątpliwości tutejszego Sądu Apelacyjnego, iż norma ta rozszerza pojęcie pracownika - o osobę, która wykonuje pracę na podstawie umowy cywilnoprawnej (umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło), co uzasadnia przyjęcie, że to właśnie ta umowa jest źródłem obowiązku umownego - świadczenia, beneficjentem którego jest jej pracodawca. Orzecznictwo Sądu Najwyższego utrzymało już wykładnię, że przepis ten nie dotyczy tylko sytuacji, gdy pracownik zawiera ze swoim pracodawcą umowę cywilną na dodatkową pracę na jego rzecz, czyli obok lub ponad dotychczasowe pracownicze zatrudnienie. Regulacja ta obejmuje także sytuację - taką jak w rozpoznawanej sprawie - gdy pracownik „w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy”, czyli gdy pracownik pracuje na rzecz swojego pracodawcy także na podstawie umowy zawartej z innym podmiotem. Tak też Sąd Najwyższy stwierdził już w uchwale z 2 września 2009 r., II UZP 6/09, wyjaśniając, że to pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, nie zaś ta osoba trzecia. Kolejne orzeczenia Sądu Najwyższego jednolicie utrwalają to stanowisko i odnoszą się do dalszych kwestii, wynikających z przyjęcia, że płatnikiem składek jest pierwotny pracodawca (wyroki Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 2010 r., I UK 252/09, z 2 lutego 2010 r., I UK 259/09,

z 18 października 2011 r., III UK 22/11, z 11 maja 2012 r., I UK 5/12, z 22 października 2013 r., III UK 155/12, z 6 lutego 2014 r., II UK 279/13, z 3 kwietnia 2014 r., II UK 399/13).

Reasumując Sąd Apelacyjny ocenił, że Sąd Okręgowy prawidłowo stwierdził, że zaistniałe okoliczności faktyczne w pełni uzasadniają zastosowanie wobec apelującego art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz stwierdzenie, że jest on płatnikiem składek w stosunku do ubezpieczonych z tytułu zawartej umowy przez nich z R. i tym samym jest obowiązany do ustalenia podstawy wymiaru składek również z przychodów uzyskanych przez ubezpieczonych z tego tytułu. Stąd też wbrew twierdzeniom apelacji w sprawie nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego i procesowego oraz zignorował stanowisko i zarzuty strony odwołującej się, uznając, że zainteresowani jako przedsiębiorcy są w rzeczywistości pracownikami odwołującego się, pomimo, iż prowadzili działalność gospodarczą w sposób zorganizowany, zarobkowy, wykonując ją we własnym imieniu, w sposób ciągły i dla podmiotów także innych niż odwołujący się, co stanowi naruszenie podstawowych zasad swobody umów i wolności prowadzenia działalności gospodarczej. Z tych też powodów należy uznać niniejszą skargę kasacyjną za oczywiście uzasadnioną.

Ponadto, skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na zbadaniu potencjalnej niezgodności z Konstytucją RP art. 15 zzs3 ust. 1 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374

wraz z późn. zm.), który zastosował Sąd *a quo*, w sytuacji, gdy przepis ten pozbawia odwołującego się konstytucyjnego prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy. Tym samym zachodzi konieczność wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z Konstytucją RP w/w artykułu, który w przypadku uznania, go za niekonstytucyjny spowoduje uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu ze skargi kasacyjnej - według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe,

nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Ponadto przepis mający być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego (także w ramach istotnego zagadnienia prawnego) musi należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (por.

postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211; z 28 lutego 2012 r., I PK 122/11, LEX nr 1215113), gdyż nie może stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczność rozstrzygnięcia problemu prawnego dotyczącego określonego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Zgodnie bowiem z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 marca 2014 r., II PK 287/13, LEX nr 2008658; z 23 września 2008 r., I PK 80/08, LEX nr 784907; z 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243). Tymczasem skarżący nie powołuje art. 15 zzs 3 ust. 1 ustawy covidowej w podstawach zaskarżenia, co oznacza, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do rozstrzygnięcia przedstawionego mu zagadnienia prawnego.

Tylko ubocznie można więc wyjaśnić, że przepis art. 15 zzs 3 ustawy covidowej stanowi, że jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, w której apelację wniesiono przed 7 listopada 2019 r. (w analizowanej sprawie: w styczniu 2019 r.), sąd drugiej instancji uzna, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, może skierować sprawę na posiedzenie niejawne, chyba że strona wniesie o przeprowadzenie rozprawy, a stosowny wniosek składa się w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne. Innymi słowy, przepis przewiduje jedynie możliwość rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, gwarantując stronom możliwość sformułowania – wiążącego sąd – wniosku o przeprowadzenie rozprawy. W tym kontekście trudno dopatrywać się w tej szczególnej regulacji naruszenia konstytucyjnego prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy, uzasadniającej ewentualne wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym o zbadanie legalności.

Dodać należy, że z akt sprawy wynika, że postanowienie o skierowaniu na posiedzenie niejawne na podstawie art. 15 zzs 3 ust. 1 ustawy covidowej zostało doręczone pełnomocnikowi skarżącego, miał on zatem możliwość sformułować i

złożyć wniosek o przeprowadzenie rozprawy w terminie określonym w art. 15 zzs 3 ust. 2 tej ustawy. Gdyby więc nawet potraktować przedstawiony przez skarżącego wywód jako uzasadnienie przyjęcia skargi ze względu na nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), to przesłanka ta w sprawie nie zachodzi. Według art. 379 pkt 5 k.p.c. nieważność postępowania występuje bowiem wtedy, gdy strona postępowania, wbrew swej woli, zostaje faktycznie pozbawiona możliwości działania (obrony swoich praw) w postępowaniu lub jego istotnej części. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie faktycznie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz czy mimo zaistnienia tych dwóch przesłanek, strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu wszystkich tych warunków można mówić o pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw rodzącym nieważność postępowania według art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 19 lipca 2012 r., II UK 336/11, LEX nr 1219508).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący w ogóle nie ustosunkowuje się do tak rozumianej przesłanki oczywistej zasadności skargi ani nie wykazuje jej istnienia, ograniczając się do sformułowania ogólnikowych twierdzeń. Co do *meritum*, wokół którego osadzone są twierdzenia o oczywistej zasadności skargi (że zainteresowani jako przedsiębiorcy podlegali ubezpieczeniom z tego tytułu, a nie ubezpieczeniom pracowniczym z tytułu zatrudnienia w Szpitalu), należy zaś wyjaśnić, że kwestia ta była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w wyroku z 21 września 2017 r., I UK 370/16 (LEX nr 2357398), w którym podkreślono, że błędne jest założenie, jakoby działalność gospodarcza była wyłączona z art. 8 ust. 2a ustawy systemowej, bo przepis ten podmiotowo odnosi się tylko do ubezpieczonych z art. 6 ust. 1 pkt 4 (zleceniobiorców), a nie do ubezpieczonych z art. 6 ust. 1 pkt 5 (prowadzących działalność gospodarczą). Sąd Najwyższy w powołanym wyroku wyjaśnił ponadto, że istotą stosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest umowa zawierana przez pracownika z pracodawcą (lub z osobą trzecią), czego nie zmienia to, że pracownik występuje jako przedsiębiorca (samozatrudniony). Wykonywanie działalności gospodarczej wymaga bowiem zawarcia indywidualnej umowy przez prowadzącego działalność gospodarczą i dopiero ta umowa, a nie sama działalność określa treść zobowiązania. Warto podkreślić, że identyczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniach: z 25 maja 2018 r., I UK 475/17 (LEX nr 2559396) oraz z 23 czerwca 2022 r., I USK 472/21 (niepublikowanym). Innymi słowy, zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy systemowej uzasadnia umowa (z pracodawcą lub osobą trzecią), na podstawie której pracownik wykonuje pracę, której beneficjentem jest pracodawca. Przedstawiona argumentacja oznacza zatem, że skarga kasacyjna nie spełnia przedstawionych wyżej kryteriów określających oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9

ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[as]